

Dr. Cydonius Kdoule

JAK PŘEŽÍT KARIÉRU

**základní manuál pro začínající i pokročilé kariéristy
i ty ostatní, co se snaží jen přežít v práci**

ilustrovala
Pavla Filip Navrátilová

© PRESS

Jak přežít kariéru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Dr. Cydonius Kdoule

Jak přežít kariéru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAK PŘEŽÍT KARIÉRU

**základní manuál pro začínající i pokročilé kariéristy
i ty ostatní, co se snaží jen přežít v práci**

Dr. Cydonius Kdoule

Text © Cydonius Kdoule, 2025

Illustrations © Pavla Filip Navrátilová, 2025

Photo © Maksym Drozd / Shutterstock.com (str. 3), 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5608-7

ISBN e-knihy 978-80-264-5622-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5623-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5614-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

„Další strhující román navazující na autorčinu sociálně psychologickou prvotinu Poslední nevyžádané vejce Mary Vansové, opět s detailně propracovanými charaktery jednotlivých postav a mrazivě graduujícím závěrem.

Mohu jen doporučit! ...

Ne, tak pardon, tohle je jiná kniha...”

„Kniha plná manažerských klišé a nekorektních přirovnání! Byla bych opravdu pohoršena, kdybych nemusela konstatovat, že je to všechno pravda.”

„Kniha tak věrně popisující vývoj vaší kariéry od školy po nejvyšší manažerské posty, že po jejím přečtení začnete intenzivně toužit po starobním důchodu.”

Jance, mému andělu strážnému, která, pokud věříte v reinkarnaci, musela udělat v minulém životě něco opravdu ošklivého, že vyfasovala zrovna mě.

Tomášovi za to, že mě už dvakrát vytáhl z marastu a vzal si mě do týmu.

Jardovi za to, že jsem pozdě odhalil podlehnutí syndromu efarmonické konvergence a jeho to hodně bolelo.

Petrovi za to, že mě přesvědčil to vše přestat vyprávět a začít psát.

Tedy pokud to bude úspěch. Pokud ne, je to jeho vina!

A všem těm, kteří, aniž by to věděli, pomohli v dobrém i zlém svými myšlenkami a činy ke vzniku tohoto textu.

Obsah aneb na co se připravit

Část první: Kde udělat tu nejzářnější kariéru	7
Diplom vám ukáže cestu!	9
Makejte a za odměnu si koupím mercedes	10
Jak na nevolnictví ve 21. století	21
Z kozla ředitelem botanických sbírek	39
C & K slovníké a vážené úřednictvo	47
Komiksový hrdina El Corporato	52
Exkurze do století páry	64
Ve stínu největšího génia	80
Věrní bratři Byros a Kratos	93
Anarcho-punk a 42 tisíc ku jedné	106
Část druhá: A teď' to konečně rozjedeme	117
Co vás čeká a nemine	119
Syndrom otce zakladatele	120
Syndrom objevení Ameriky	125
Syndrom růžového jednorozce	129
Syndrom prošetříme se k zisku	133
Syndrom Střihorukého Edwarda	138
Syndrom krále Nabukadnesara	142
Syndrom efarmonické konvergence	148
Syndrom horkého bramboru	152
Syndrom Jeana Paula Marata	158
Část třetí: Disruptivní chaos	165
Základní hnací motor civilizace	168
Kdo jsou stejkhodři	170
Úvod do disruptivního chaosu	184
Historie procesního řízení trochu jinak	186
Základy disruptivního chaosu	189
Výchozí situace	194
Základní premisa	194
Proměnná prvá: odpovědná osoba	196
Podpůrná metodika první proměnné: souhlasím s tebou, i když jsi kretén	204
Proměnná druhá: metodika	205
Proměnná třetí: data	211
Proměnná čtvrtá: specifikace	217
Proměnná pátá: čas na řešení úkolu	222
Proměnná šestá: závaznost	229
Proměnná sedmá: četnost	234
Proměnná osmá: osoby eskalující problém	241
Manažerské shrnutí	246
Závěr	253
O autorovi	255

Jak přežít kariéru?

Část první:
Kde udělat tu
nejzářnější
kariéru

Právě jste vyšli ze školy a přemýšlíte, kam se vrátit? Kde to pro vás bude to nejlepší? Co pro vás bude ten jediný a věčný „dream job“? No tak neváhejte a vybírejte!

Všechny postavy, situace a vlastně vůbec vše, co je tu napsáno, je zcela vymyšleno a nezakládá se v žádném případě na pravdě. Pokud vám to něco důvěrně připomíná, nebo se v tom snad poznáte, pak je to jenom vaše vina. Na mě to nesvádejte!

Diplom vám ukáže cestu!

Jsem hrdým držitelem kusu srolovaného papíru s mým jménem v modrém futrálu. V našem ročníku těch červených dostalo jen pár lidí, a než o něj bojovat, to mi tenkrát přišlo jako lepší investice okouzlovat dámy na kolejích Jižního Města se svým banjem. Marně – červený futrál i dámy. Koneckonců futrál jako futrál a po těch letech vlastně ani nevím, na dně které skříně doma leží a zapadává prachem.

Čekal jsem, že se něco stane. Nestalo se nic. Slunce zapadlo a vyšlo, oslavný puget uschl a dort okoral. A já si jen najednou můžu začít psát oficiálně pár písmenek před jméno, aniž by mě za to někdo tahal po soudech. Po pár letech, abych byl přesný, s dalším futrálem – tam už se na barvu nehrálo – i pár písmenek za jménem. Ale výsledek byl stále stejný. Slunce pořád vycházelo, kytky usychaly, na dorty sedaly mouchy a mě ne a ne přijít pozvánka od NASA nebo Světové banky, nebo alespoň na předávání Nobelových cen, o zarytých mlčících prezidentských kancelářích ani nemluvě. Maximálně že bych se na galavečer těch Nobelových cen přihlásil přes nějakou nabídku brigád jako nosič kabátů. Nedá se nic dělat, kariéru je třeba začít pěkně od píky. To je podstatné! Pár dysgrafických spolužáků to zkoušelo od pípy a někteří u ní nebo před ní stojí dodnes. No, světe, těš se, teď ti to ukážu!

Makejte a za odměnu si koupím mercedes

Usrkávám horké kafe. Nic moc. Ten náš teskobarák, kterému hrdě říkáme „Centrála“, na periferii města už mě pěkně štve. Bývala tu fabrika, kterou postavili už za první republiky a soudruzi z úcty ke kapitalistické výstavbě do toho nevrazili nikdy ani korunu. Pak to nějaký šikula zprivatizoval a co se ještě nestihlo definitivně rozpadnout, teď pronajímá na kanceláře a říká tomu „Business Park“. V létě je tu vedro, v zimě zase profukují okna, takže tu sedíme v bundách. Díky tomu celou zimu pravidelně dělám za dva, protože kolegyně Andrea má pořád nastydlé ty „ženské věci“. Ale až se business rozjede, pořídíme si lepší. To nám říkal majitel na poslední únorové firemní snídani, kde svítil jako reklama na kofilu, protože se zrovna vrátil někde z Karibiku. Samozřejmě pracovně, takže cesfáček a diety z firemního. Teď všichni už asi kvartál marně čekáme, kdy že se bude realizovat ten karibský kšeft. Nějak se to nechce pohnout, takže tam majitel asi bude muset zajet a zase to trochu prošťouchnout. Budeme mít super kanceláře, firemní auta, každý vlastní asistentku. Teda hned po tom, co pan majitel dostaví tu vilu za Prahou a splatí tu novou jachtu. Vždycky toužil plavit se po mořích. Mám radost za něj a ohřívám si zkrhlé prsty o hrnek s kádem.

Teď dělám ten opravdický business, co o něm píšou v těch motivačních knížkách, co dostanete zdarma k nějakému předražnému školení někde v zapadlém hotýlku u rybníka, kam je odevšad daleko. Celé to vidím trochu v mlze, protože z posledního takového školení jsem si odvezl solidní angínu. Asi pro ty všechny motivační proslovy úplně zapomněli zatopit. Chvilí přemýšlím, zda si to kafe raději nevylít do bot, aby povolily i nohy, podle chuti se na moc víc stejně nehodí, ale pak to zavrhuji: udělal bych další fleky na koberci, co asi taky pamatuje Rašinovu finanční reformu.

Náš business je na vzestupu. Konzultujeme procesy a „systémy řízení“, jak se teď moderně říká ve firmách. Všechny ty kecy o udržitelném rozvoji, procesním řízení, projektovém řízení, efektivním řízení kvality. Vlastně je jedno, co tam napíšete, hlavně to musí mít přídomek „optimalizační“, „efektivní“, či dokonce „zefektivňující“ (češtináři asi tiše pláčou v koutě), „udržitelný“, nebo mé oblíbené „environmentálně neutrální“, či absolutní zvrhlost: „environmentálně efektivně optimalizující a vedoucí k udržitelnosti“. A samozřejmě tam vždycky musí být to „řízení“, jako že víte, co děláte!

Ale nikomu to nevadí. Halda lidí po škole, bez zkušeností, co se nechala zlákat vidinou super kariéry. A učíme se za pochodu a hlavně, jako čerství absolventi, levně,

což majiteli vyhovuje. Parazituje na tom už slušná hierarchie od obyčejných konzultantů, co to „implementují“ ve firmách – většinou elévové po škole, jako my, nebo naopak zapšklí technici BOZP a PO před důchodem, co celý život strávili v nějaké fabrice, která jim na stará kolena pod rukama zkrachovala, a co si chtějí ještě něco přivydělat a mají pocit, že celý svět funguje stejně jako ta fabrika, kde strávili posledních 40 let. A běda, jestli ne! – přes auditory, co na to vystavují oficiální certifikáty na tvrdém papíře s barevnými logy, co se lesknou na sluníčku, jak firma ta a ta plní všechny body té a té mezinárodně platné směrnice. To slovo „mezinárodní“ je velmi důležité. Přece neděláme žádný provinční business, jsme světoví. A ty auditory zase péroují akreditační autority, co jim dávají právo se pod ty certifikáty podepsat. A všichni dohromady zakládají učené společnosti, vydávají tlusté knihy vysvětlující ty mezinárodní normy a pak si o tom vzájemně povídají na výjezdních zasedáních v hotýlcích u rybníka, do kterých je odevšad daleko. Solidní business, který ve finále platí celý ta chudák firma, co se rozhodne si tuhle novinku taky zavést, aby náhodou neztratila kredit na trhu a mohla se účastnit veřejných výběrových řízení.

A když už se začíná zdát, že ten papír má nějak moc firem, vždycky někdo vyrukuje s další, zcela novou a úžasnou mezinárodní směrnicí, kterou je taky užitečné si do svého firemního portfolio „implementovat“. Máte řízení kvality? Tak to jste žabáři! Teď přece leťte environmentální management (co na tom, že to půlka těch konzultantů neumí ani vyslovit). Jo, vy máte i to? To opravdu nejdete s dobou? Vždyť se všechno digitalizuje! Opravdu nutně potřebujete systém řízení IT procesů, a když už ho máte, řekněte mi upřímně: jak jste se doteď mohli obejít bez systému bezpečnosti informací? Nehorázně! Jo, vy máte už i to? Bezpečnost práce podle zbrusu nové směrnice? No, ano, vlastně kopíruje vaše povinnosti ze zákoníku práce, takže když to nedodržíte, tak vás pravděpodobně zavřou, certifikát necertifikát, ale i tak: teď máte šanci za menší poplateček získat další papír na zeď v zasedačce do sbírky! A co personální certifikace? Hřebíček na hlavičku: firma je jedna, ale lidí, co by si zasloužili personální certifikaci, má přece dost a dost, ne? Přece nebudete šetřit na svých zaměstnancích! Navíc pak přece stoupne jejich kredit na trhu práce! (Nebudeme říkat, že pak po vás taky budou chtít větší plat, aby neutekli jinam i s tím papírem, co má v horním rohu nějaké pěkné logo, něco mezi znakem zednářské lóže a erbem nějakého hodně potrhleho renesančního měšťana). Někdo tu vymyslel solidní letadlo. I tak, nebo možná právě proto, je po tom velká poptávka: „Když mě to stálo takové prachy, no tak to

musím doporučit všem, ať je taky pumpnou!" Každý to chce! I po těch letech znám lidi, co se tímhle businessem živí dodnes, byť si osobně myslím, že éra „zlaté horečky na Klondiku“ už pominula, ale co dělat, když nic jiného neumíte. Je mi jich líto.

Po dvou letech téhle práce jsem vyhořelý jak Drážďany po válce. Každý týden osm až deset schůzek po celé republice a po nocích sepisování norem, směrnic, firemních politik, záznamů z interních auditů. Už jsem ve stavu, že se ptám rovnou: Chcete opravdu udělat procesní audit, navrhnout změny a optimalizace, zavést je a pak to měřit a rozvíjet? Máte na to lidi? Máte na to finance? Podle vaší velikosti sranda minimálně na půl roku a pak pořád dokola, protože firma se mění, business se mění, podmínky se mění, zákazník se mění. Já vím, tohle vám náš obchodník neřekl, co? Nebo vám jde jen o ten papír na zeď kvůli nějakému výběrku? Neberte to špatně, když si to vyjasníme hned, ušetříte vy i já čas a peníze. Někdo chce jen papír. Hodně jich chce jen papír, když si uvědomí, co to vlastně obnáší. Metoda „copy-paste“, tedy „kopíruj-vlož“, to se našemu obchodnímu líbí – hodně muziky za málo práce (jeden můj kolega to elegantně nazval „inženýrským dvojklikem“: klávesová zkratka control + C a control + V. Tedy kopírovat a vložit. Postupně jsme to rozšířili až na „doktorský trojklik“, kde těmto dvěma předcházelo ještě control + A, tedy „vybrat celý text“). Jsme mistři. Máme šablony na skoro každý business: Co máš? Stavební firmu? Sekurifikáky? Laboratoř pro výzkum vyhořelého jaderného paliva? Šanon B, záložka 7. Jen nezapomeň změnit hlavičky a patičky těch dokumentů, stejně to nikdo nepozná.

A firmy? „Nebojte se, za ten rok, co jste tu nebyl, jsme na ty směrnice vůbec nesahali“ a opatrně vytahují ze skříně šanon, na kterém je tak půl centimetru prachu. Počkejte, u vás se nic nezměnilo? „Ale to jo, máme nové provozy, rozšířili jsme výrobu, teď kromě štyftů už děláme i trýby a rozjíždíme nově i vakle a přidali jsme autodopravu (a při zavádění „environmentální“ normy i mé oblíbené nakládání s nebezpečnými odpady). Ale buďte v klidu, ty interní směrnice tu zůstaly, jak jste nám je sepsal.“ Pardon, musím na chvíli na vzduch... Už se neptám. Trhám svůj osobní rekord. Kompletní firemní dokumentace za 12 hodin, celá firma za 24: ráno setkání s vedením v nějaké řiti, pan šéf má zrovna golf, OK, stačí asistentka, co na tom, že o provozu firmy neví zhora nic, kafe umí a aspoň má hlavičkový papír a vizitku. Výpis z obchodního rejstříku pro nezbytnou „personifikaci“ firmy s nějakou šablonou z naší bohaté knihovny si už najdu sám. Odpoledne cesta na firmu, večer sednu, další kafe, už to nepočítám, prsty na rukách došly, ráno odesílám, za svítání jdu spát, zítra je „certifi-

kace“ a další papír se skví hrdě na zdi ve firemní zasedačce. A to jsem v té firmě byl dohromady asi hodinu, a to jen proto, že to kafe bylo fakt horký. Teda, co my dokážeme, Andersen by koukal. Proti nám byla jeho Malá mořská víla trapný pamflet.

Čas od času se usměje šťastně a vyfasuju fakt firmu, co chce něco změnit. Měl jsem jednu, kam jsem jezdil opakovaně. Opravdu prima lidi, měl jsem je rád, byť trochu nostalgicky, bylo mi z toho vlastně ve finále smutno. Jeden jejich výrobek i s hrdým logem firmy a číslem „00002“ mám dodnes funkční doma a vždy, když ho držím v ruce, jako bych stál v té tmavé chodbě a třásl si rukou s panem inženýrem Karáskem: „Jistě, pane inženýre Karásku.“ „Samozřejmě, pane magistře, pardon, pane doktore, moje chyba!“ „To nic, já si na tituly nepotrpím...“ A to vše v kulisách dávno zapadlé slávy smutné budovy čekající, až poslední svíčka dohoří, aby tam nějaký developer vymlskl bytovku s honosným názvem typu „Pod hlubokým lesem“. Co na tom, že ten les tam byl podle map naposledy za Josefa II. a teď tam vede magistrála. I historické názvy se počítají. A náš obchodní mohl prasknout, protože časová investice moc neodpovídala jeho kalkulacím „papír na zed“. Nějaký bývalý zprivatizovaný výzkumák, kde se zjevně domluvila parta zasloužilých pracovníků, rozbila domácí prasátka a udělala se pro sebe. Věkový průměr přes šedesát. A teď sedíme v zasedačce připomínající neodbytně jídelnu základní školy kombinovanou s nějakým opravdu ošklivým skladem toxického odpadu a představujeme se: pan generální ředitel (ten byl nejtlustší a nejstarší a měl nejsilnější brýle), obchodní ředitel, ředitel prodejních služeb, ředitel servisních služeb, výrobní ředitel, ředitel vývoje, personální ředitel, realizační ředitel, ředitel úklidových služeb (nekecám!), ředitel výstupní kvality, finanční ředitel, bezpečnostní ředitel, provozní ředitel... Pánové, děkuji, a kolik je tu ve firmě vlastně lidí? Ptám se bezelstně. Pan generální ředitel, úctyhodný pán, co by mi mohl dělat z fleku dědečka, se zamyslí: „No i s náma tady... tak třicet. Je to tak, Přemku?“ Personální ředitel Přemek chvíli počítá na prstech a pak kývne. A pak jdeme kreslit základní procesní mapu. Sranda, jako na pískovišti. Pánové se dohadují jako děti, komu patří zrovna ta červené bábovička, co tak skvěle, a rozhodně líp než ta žlutá, tvaruje slona: „Počkej, Karle, tohle přece dělají tvoji lidi, ne?“ „No, promiň, Tondo, ale já doteď myslel, že to je vaše práce. No, tak už to chápu. Sakra, Eliška měla pravdu a já jí to nevěřil! Pardon, pane doktore, tady pan inženýr ředitel neví, co má jeho úsek na starosti...“ Ale ve výsledku nemám takový status, abych si zasloužil delší pozornost některého z přítomných ředitelů. Vyfasuje mě asi jediný člověk ve firmě, který není

ředitel, ale jenom manažer, protože na něj nevybyl ani jeden podřízený. O to je asi vděčnější, že má konečně důležitý úkol. Fakt milý chlapík. Provádí mě výrobou. Počítače jsou přežitkem, nejlíp se kreslí na pauzák, a tady je nový počítač (jen asi 15 let starý), na tom se dělají ty nové výkresy, ale tamhle je ten starý (radši se neptám, zda jej pravidelně promazávají fermezí, aby nechytíl dřevomorku), na tom jsou ty starší výkresy (to je ten regál plný pět a čtvrtalcových disket za námi), protože víte, on ten náš software už na těch nových strojích nefunguje. Tohle je prostě jiný svět. Snažili jsme se všichni. Jezdil jsem tam s přestávkami asi dva roky. Dnes už ta firma neexistuje. Asi všichni páni ředitelé odešli na zasloužený odpočinek a developer konečně postavil ty svoje haciendy Pod hlubokým lesem. Smutná práce.

Pak přichází pár čuček, tedy vlastně mnoho desítek čuček, něco přes stovku – business je business. Světová designérská firma, co nutně potřebuje certifikát o environmentálně efektivním hospodaření. Přeloženo do češtiny: parta čtyř lidí v jednom pronajatém bytě někde v Praze na Vinohradech. Co tam tak můžou environmentálně řešit? Že si ten samý pytlík čaje vymáchají dvakrát, než jej hodí do kbelíku s nápisem „biologicky odbouratelný odpad“? Když kolegyně Andrea zpracovává podobné obchodní terno v režimu: „sepsali jsme environmentální závazek a cíl na letošní rok: postavit na společném dvorku s ostatními nájemníky krmítko pro ptáky a rozdělit si služby, kdo tam kdy bude sypat zrní“, přestávám číst mezinárodní normy řízení podniků a přesedlávám na Orwella. Významná konzultační firma zabývající se optimalizační software SAP? Česky: parta sedmi lidí v bytě, pro změnu v Bratislavě. Zakázková výroba pro automobilový průmysl? Česky: parta asi 30 lidí z okolních vesnic, co dochází do jednoho zrušeného kravína někde na Vysočině a tam každý den 10 hodin soustruží nějaké gumové špunty, co jednou za týden odveze pan majitel do Boleslavi, nebo možná Kolína nebo taky Nošovic, nebo je možná střelí Vietnamcům do tržnice za pět korun kus. Těžko říct. Tady se marketéři opravdu vyřádili. Moje babička tomu říkala: „Jak udělat z prdu kuličku“, nebo ještě poněkud vulgárněji, a to žádné vysoké školy marketingu neměla.

A nakonec třešnička: gynekologická laboratoř. Páni kolegové na mě závistivě koukají vlhkým pohledem zastydlých puberťáků, jaký mám prémiový kšeft a co tam asi musím, já šťastlivec, jen tak mezi řečí zahlédnout. Jo, to opravdu mám. Staříčkový a velmi charismatický pan doktor v panelákovém bytě někde na sídlišti v okresním městě, v místnosti o jednom mikroskopu a dvou bednách vzorků na laboratorních

sklíčkách od lékařů z celého okresu. Pardon pánové, košilaté historky se nekonají. Tady je to čistá lékařská věda zvaná patologie a fyziologie a pan doktor velmi záslužně vyhodnocuje čtyři děložních čípků celého okresu, zda někde není riziko rakoviny. Vlastně nic nepotřebuje, má v tom pořádek, jen jej buzeruje pojišťovna, že bez toho „papíru na zdi“ mu za ten jeho odborný výzkum podložený léty praxe nebude platit. Smutné. K čemu všemu se dá použít takový papír...

Ale pak přijde opravdové terno, prostě výzval! Je tu ta moderní evropská fabrika kdesi v hale v pohraničí. Tedy, abych řekl pravdu, není to první, ale už moje druhá fabrika, jsem prostě seniorní konzultant. Ta první byla ze země draka někde ve středních Čechách. Výroba spotřební elektroniky. Naštěstí jen krátký procesní audit. V kostce, šílená hala plná chudáků ze všech koutů světa, co tam makali od nevidím do nevidím. „Děláme pro řadu renomovaných značek.“ Všude po stěnách motivační cedule v češtině. Rozhlédnu se po hale a říkám: „Promiňte, když vidím tady kolegy operátory výroby – ó, jak honosný název pro dělníka u pásu, co hákuje dvanáctky sedm dní v týdnu – kolik z nich jsou rodilí Češi? Kolik z nich reálně umí česky? Nic osobního, jen v kontextu výroby...“ Překvapená odpověď: „No, vlastně nikdo kromě mě a pana ředitele.“ OK, rozhlížím se, nic proti zahraničním pracovníkům, to ani zdaleka! Ale proč tedy všechny ty návody, postupy a hesla na stěnách a u jednotlivých pracovišť jsou v češtině? Kdo tomu rozumí? Tedy kromě vás a pana ředitele? „Co kdybychom přešli k další fázi procesu?!“ dostává se mi odpovědi. A na konci výroby bomba, jak finálové číslo na novoroční oslavě: frajer, co sedí u pásu a lepí na produkty plastové štítky s logem. Koukám mu přes rameno: pondělí = značka A, úterý = značka B, středa = značka C a tak dál. Přesně podle rozpisu na zdi. V češtině. Výrobní program? Pořád to samé, jen každý den se na to na konci lepí jiné logo a jiná cenovka. Hm, začínám mít důvěru v zaběhlé světové značky. No nic, zpět do našeho pohraničí.

Řekněme třeba italská firma, jsme světoví! Ředitelka akurátní Francouzka, management ze všech koutů Evropy, střední management z okolních vesnic a dělníci někde z Balkánu. Skvělý Babylon. Tady se nedomluví nikdo s nikým. Chťejí kompletní procesní audit, protože přijede na kontrolu někdo z „centrály“. Práce minimálně na měsíci. Jsem svým pánem. Volnost, procesy, výroba, šance se předvést. Asi po týdnu zjišťuji smutnou pravdu. Tohle není audit, tohle je divadlo, kde bez předchozího varování přecházejí herci z komediálních rolí do tragédie a zase plynule zpět. Oni se nechťejí

předvést v nejlepším světle a mně trvalo dalších 14 dní, než jsem zjistil proč. Fabrika plná starých vyřazených strojů, bezpečnostních rizik víc, než představuje zapálená svíčka ve vagonu s ekrazitem. Uprostřed haly obří stroje na ohýbání plechu. Ano, samozřejmě mají detektor. Když někdo překročí bezpečnostní zónu, okamžitě se vypnou, aby někomu neublížily. Jenomže místa je málo, uličky jsou úzké, pořád se to vypínalo a neplnili jsme plán. Tak ten detektor vedoucí výroby vypnul: „Jenom tam prosím nestrkejte ruku! Nejbližší nemocnice je celkem daleko.“ OK. Jdeme dál. Těsně uskakují před rozjetou ještěrkou vezoucí takovou haldu plechů, že řidič podle mě jede jen po paměti. Bravurně vybírá zatáčku před obří plastovou nádrží uprostřed haly. Ptám se se zájmem vedoucího výroby, svého italského průvodce, co v ní je. „Nebojte se, tam je jenom pár tisíc litrů koncentrovaného hydroxidu. Víte, na odmašťování těch plechů před lakováním.“ „Aha, a myslíte, že je dobrý nápad to mít v zatáčce u hlavního koridoru pro vysokozdvizné vozíky? Co kdyby to někdo omylem prorazil?“ Už volím opatrnější slova. „Ne, to je ohlídaný! Tamhle,“ a ukazuje někam do šera výrobní haly „máme lékárničku“. Malá dřevěná skříňka s jedním obvazem a lahvičkou prošlé dezinfekce. Jo, pánové, to vám na těch pár tisíc litrů hydroxidu určitě pomůže. Nebo aspoň těm, co se tam stihnou doplazít dřív, než se jim rozpustí nohy. Prchám raději do skladu. Progresivní kapitalismus západního střihu aplikovaný do podmínek střední Evropy. Skladem mě provádí pýchou se dmoucí manažer logistiky, výjimečně Čech: „Hodně jsme optimalizovali! Teď jde vše jako po drátkách! Zrušili jsme totiž veškerou zbytečnou byrokracii!“ A, konečně svítá na lepší časy. Aspoň něco je tu v pořádku. Se zájmem hltám každé jeho slovo: „Prostě jsme zrušili všechna ta zbytečná lejstra, fasovací příkazy a převodky. Každý z výroby, kdo něco potřebuje ve skladu, prostě jde a vezme si to. Skvělé, ne?“ Začínám tuhnout. „A jak jste na tom s evidencí zásob?“ Ptám se opatrně. Pýcha v očích pana manažera se začíná trochu vytrácet. „No, víte,“ začíná o poznání nejistěji, „je pravda, že co jsme to zavedli, tak nám při každé inventuře chybí zboží asi za dvacet milionů,“ nadechuje se, zatímco se zastavujeme u jednoho regálu a on bere do ruky měděnou trubičku. „Hlavně se nám teda ztrácí tohle. Víte, ono se teď ve sběru za měď celkem slušně platí.“ Už se bojím zeptat, ale přečte správně můj výraz a hned mi podává vysvětlení, že je vlastně všechno v pořádku. Jednou za týden totiž s nákladákem objedou okolní sběrné suroviny a ty měděné trubičky si zase vezmou zpět. Takže vše v tom nejlepším pořádku. Už jsou vlastně i celkem kamarádi s těmi frajery z těch sběrných dvorů, kteří už vědí a tu měď jim odkládají bokem. Koloběh mědi v okrese.

Před jednáním s paní ředitelkou mě ještě čeká laboratoř, kde dostanu hodinovou přednášku, jak naprosto přesně evidují měřidla ve výrobě, jak mají etalony s certifikáty ze státního zkušebního ústavu, jak má každé měřidlo svoji kartu a kontroly. Prostě přesná výroba. Po cestě z laboratoře se už jen stačím zeptat pána s cedulkou „mistr“ na prsou, kde má jeho měřidlo, které zrovna drží v ruce a kontroluje s ním rozměry nějakého tlakového potrubí, evidenční značku. Dostávám lakonickou odpověď: „Víte, ono mi minulý pátek spadlo a měří teď“ nějak divně, tak jsem si přinesl z domova svoje,“ a hrdinně mi strká pod nos svoji šupleru. Pak už mě raději k nikomu nepouštějí a výrobní manažer z jedné a manažer kvality z druhé strany mě dostrkají jako obviněného z nějaké mnohonásobné vraždy do kanceláře ředitelky. Tady už chápu zcela, do čeho jsem to naivně strčil hlavu. Dvouhodinový monolog Francouzky v italské firmě snažící se mluvit lámanou angličtinou mě přesvědčuje. Samozřejmě že to neřekne hned a na plnou pusu. Ale důvod celé téhle srandy je jasný. Prostě doma něco provedla a za trest ji poslali k nám. Asi jako za první republiky posílali policajty, učitele a úředníky na Podkarpatskou Rus. A jejím jediným cílem je ukázat těm nahoře, jak šeredně se mýlili, že nápad zřídit v postkomunistických Čechách fabriku byl jeden velký omyl. Ano, ať žije zcela komunistů prostá Itálie! Očekává, že jí poděkují, celé to tu zavrou a jí dají za odměnu, jak to celé protřele vyřešila, opět nějakou slunnou kancelář s výhledem na pobřeží Jadranu. No, milá dámo, tedy hodně štěstí!

Ale pryč ze začouzených fabrik. Děláme přece ten světový business! Zavádíme super turbo komplexní systém v jedné dceřiné společnosti velkého českého gigantu. Samý kravafák, kanceláře plné skla a dubových stolů. Před barákem flotila, že by se ve fabrice Bentley červenali. Sedím v jedné zasedačce s manažery, co berou měsíčně to, co já za rok. Všichni důležití jako reklama na dudlíky. A podle toho se chovají. Porada v 10 večer? Problém? Za ty prachy, proč ne! Nikdo nevnímá, že já za svoji výplatu budu rád, když chytну poslední metro, protože na taxíka to nebude, o rodině, která by mě taky ráda viděla, ani nemluvě. Sedět na jejich židlích, jdu za dva roky do důchodu. Trhám další rekord: mám volný víkend, ale v celkovém součtu investuji do firmy asi 30 hodin svého času. Stihli jsme to! Zavedeno! Celkově asi pět měsíců dřiny a odříkání, ale povedlo se to...! Centrála pak raději tu dceřinku zrušila, protože to vrhalo negativní světlo na kolegy z hlavního štábu – co oni nezvládli za 5 let, stihla dceřinka za necelého půl roku. Tohle se prostě nedělá! Dostávám pochvalu před nastoupeným týmem a mimořádnou prémie. Pro mě dost peněz. To je super! Pro tohle já žiju! Do chvíle, než se dozvím, kolik jsme za tu randu, která za naši firmu byla moje

one-man-show, vyfakturovali. Prémie mi hořkne a majitel svítí jako sluníčko na hnojšti: konečně tím splatil tu jachtu.

Zase sedím v naší „kanceláři“ v teskáci. Jako seniorní konzultant a auditor procházím s Petrou její papíry pro nějakou stavební firmu. Jsou to prima lidi, nechceme to ošidit. Ale ve finále se tu na to vlastně vůbec nehraje. Firemní dokumentace se tu hodnotí dle množství popsaného papíru. Čekám, kdy šéf přinese osobní váhu a prémie začne rozdávat podle ručičky na jejím budíku.

A to jsem ještě z těch šťastnějších. Mám totiž vlastní auto a platí mi cestáky. I když vždycky podle toho, jak to vyjde, respektive podle toho, zda to je blíž k zákazníkovi od firmy, nebo od mého bydliště. Samozřejmě se vždy bere ta kratší vzdálenost. Přece bych nechtěl firmu zneužívat! Když nic, jsem aspoň v tomhle „senior“. Kolegové z vedlejší kanceláře (tedy z těch dvou, co máme) vyfasovali patnáct let starý dvoudveřový vrak značky, co zažila nejlepší časy někdy v době, kdy jsme ještě všichni tahali dřevěnou kachnu na provázku, eufemisticky nazývaný firemní auto. Manželka šéfa už s tím odmítala jezdit, tak to spadlo do firmy. Vrakoviště by asi vyšlo draž. Koneckonců jsme jí všichni společně vydělali na nové, tak si to zasloužíme. Bohužel už jsme asi nevydělali i na kurzy řízení, takže moje soukromé auto mělo pak kousky laku jejího nového přibližovadla na svých dveřích a zadním blatníku. Ale majitel se zachoval jako pravý šéf. Vydal interní předpis, že na místech před firmou smí parkovat jen služební auta. V realitě tedy jeho, jeho manželky a firemní patnáctiletá služební limuzína. My ostatní pak dostávali výtky za pozdní příchod, protože jsme se marně snažili každé ráno najít parkovací místo na okolním sídlišti. Ale on náš vrakouš, jak jsme jej familiárně nazvali, vlastně jezdí docela dobře. Naposledy z toho Filip vyrazil skoro devadesátku, i když jsme pak málem všichni leželi v příkopě. Jen jsme pak museli čekat ve vedlejší ulici před firmou, než se z toho přestalo divně kouřit. I když to má jen dvoje dveře, je největší zábava v tom jezdit aspoň ve čtyřech. Nevím, jak kolegové, ale já jsem se v tom bál jezdit sám. Když nic víc, aspoň je šance, že vám pak ten druhý zavolá záchranku. Ale co, je to firemní a za tu srandu to stálo. Navíc ještě pár podobných jízd, konečně vymodlené vrakoviště a možná nám dají něco, co nepamatuje ještě provoz na dřevoplyn. Haha, jak jsme byli naivní!

Před pár měsíci se to ve mně zlomilo. Bylo vedro, léto tak na ležení někde ve stínu břízek u jezera a ne smažení se ve vlastní šfávě v tom našem nevyvětratelném kanclu. Kolegové zrovna dorazili z Teplic. Jaká to slovní hříčka! Po cestě jim totiž něco, slovy

Filipa, „prdlo“ v motoru našeho vrakouše a auto začalo vařit. Celou cestu museli topit, aby vůbec dojeli. „Už jsi někdy jednal s ředitelem firmy a vypadal u toho, jako bys právě vylezl z bazénu, kam jsi před tím zahučel v košili, kravatě a saku?“ Ten kšeft jsme nezískali, i když kolegové opatrně zaparkovali ve vedlejší ulici, aby se ten náš firemní koráb tolik nevyjímal mezi všemi těmi mercedesy a bavoráky klienta. Ale to byla jen běžná epizoda. Kolegové dostali za uši za obchodní neschopnost a vrakouš dál nezdolně trůnil před vchodem do firmy. A pokud neshnil, stojí tam dodnes a svou rudou barvou odhání všechny kolemjdoucí potenciální zloděje.

Ale mě zlomila vlastně úplně jiná drobnost. Jednou ráno strčil šéf svoji rozcuhanou hlavu do dveří a říká: „Mám pro tebe úkol. Potřebuju zaškolit nováčka, ty jsi senior, vezmi si ho pod křídla.“ To by šlo, koneckonců by nebyl první. Vlastně mě to docela bavilo. Nová tvář, možnost něco předat. Prima nápad. Nováček byl ale totální dřevo. Nepřipadal jsem si jako školicí, ale spíš jako řezbář. Zoufalý řezbář, co se snaží z velmi dobře vysušeného kusu bahenního dubu s tvrdostí mostní betonové konstrukce něco vykřesat, a přitom má k dispozici místo dřeva jen hliníkovou dezertní lžičku. Jistě že se nabízelo použít tvrdší metody, ale nechtěl jsem to pak vysvětlovat šéfovi a dostat nálepku nekolégiálního chování: „Jsi přece senior, s tím si poradíš, to je výzva.“ On tedy řekl pěkně po anglicku „challenge“ (či „čelendž“). Prima, naučil se nové slovo na nějakém školení.

Navíc ten frajer mohl rozdávat sebevědomí po kýblech a chování měl jako řeznický pes. Aprobace pro naši práci: nedokončená střední stavební a praxe jako dělník na stavbě městských kolektorů. Co víc si přát! Snad už v týmu chyběl jen někdo s praxí bači z nějaké zapadlé salaše a byli jsme úplný dream team, ze kterého si každý vážený pan ředitel cvrnkne do svého obleku v ceně naší kumulované měsíční výplaty. Celé to kompenzoval neuvěřitelně křiklavými kombinacemi košile, kravaty a kalhot, které si pořídil asi v nějakém cirkusovém výprodeji, spolu s každodenní ranní koupelí v nějaké, podle mě v Evropské unii zakázané mimo certifikované laboratoře, žíravé kolínské, která by zvládla otrávit v objemu jedné lahvičky menší okresní město a která mi udělala nevyčistitelné fleky na sedačce spolujezdce. Po první zkušenosti jsem na výlety s ním zásadně a se zařatými zuby fasoval vrakouše. Tam už nebylo co ztratit. Bohužel ani vrakouš ho neodradil. Skvělá deviza pro jednání s úctyhodnými řediteli firem. Já se za něj v těch firmách tak styděl! To by se ještě dalo přežít. Každý jsme nějak začínali. Třeba se chlapec usadí, zklidní, přestane mluvit jako dlaždič,

aspoň před klienty. Všechno jsem tak nějak byl ochoten rozdýchat. Jenže to bychom nesměli mít na chodbě jednu společnou tiskárnu.

Každý si kdeco posílal do tisku, a když měl zrovna cestu okolo, vzal to pak všechno naráz. Jsme rodinná firma, co bychom před sebou tajili. Já si vzal zbrusu novou směrnici do jedné firmy, na které jsme zrovna dělali a kterou jsem potil celé dopoledne. Pařez seděl v rohu a místo, aby se učil, snažil se marně bavit Andreu s Petrou veselou historkou, jak se při stavbě kolektoru někde pod Václavákem omylem proboural do městské stoky, což popisoval v takové míře detailu, že jsem pak šel na oběd sám. S tou směrnicí jsem sbalil zcela „náhodou“ i nějaký mzdový výměr. Patřil mně svěřenému juniornímu dubovému pařezu. Ten den jsem už nic nedělal. Seděl jsem s nohama na stole, přihloupě se usmíval a ruce měl demonstrativně zabořené v podpaží, protože od oken zase nějak víc foukalo. Navíc to bylo ani ne týden po ne zrovna příjemné a zcela marné konfrontaci s majitelem, že když už jsem v jeho očích ten „senior“ a vyžírám ty největší špeky a zaškoluji celý les různě tvarovatelných polen včetně našeho malého chemika v obleku vysloužilého klauna, mohlo by se to projevit kromě vizitky i na jiném kusu papíru, kterému se běžně říká výplatní páska.

Druhý den jdu za šéfem: „Hele, nic mi do toho není, ale přijde ti správný, aby tenhle blbeček měl o pět tisíc víc hned při nástupu, než mám já, tvůj ‚senior‘, co to prkno plný třísek zaučuje?“ Dlouze se na mě podíval: „No, víš, když on je syn toho ... no vždyť víš, na magistrátu, potřeboval kluka někam upíchnout a víš, jak potřebujeme městský zakázky...“ Blbě jsem se narodil, holt nejsem syn „toho z magistrátu“ nebo odkud. Ještě že šéf už dostavěl vilu, splatil jachtu a teď mu šetříme na nějakou chalupu v Beskydech nebo kde. Doufám, že na to s tím kusem mentální dřevotřísky z magistrátu našetří co nejrychleji.

Jak na nevolnictví ve 21. století

Usrkávám horké kafe. Nic moc. V kanceláři není ani horko, ani zima, ale strašlivý smrad. Jsme uprostřed sezony a právě proběhlo další kolo náboru dočasných pracovníků. Kolegyně Alena musí s každým podepsat papíry a pak mu vzít otisky prstů, aby se dostal přes docházkový terminál do skladu a zase ven. Naše personální, říkáme jí důvěrně Milka podle té čokolády, protože druhé slovo z názvu toho zvířete na obalu by bylo přece jen nevhodné, sem tlačí zvenku jednoho adepta za druhým.

Adept v kanceláři stihne tak akorát roztát z venkovní zimy a rozvonět se, než postupuje do další místnosti. Raději se Milky neptám, kde tohle nabírá. Napadají mě kombinace chodníků před hospodami po zavíračce, noční lavičky u hlavního nádraží, možná nějaký ten útulek Armády spásy. Ale ve finále jsem vlastně tak nějak solidárně rád. Dostanou práci, ubytování, umyjí se a jeden z deseti, dvaceti se vrátí zpět do normálního života. Jen to pak musíme vyvětrat. Z úvah nad kafem mě vytrhuje intenzivní pohled Aleny. Co je? Vracím svým pohledem. Chvilku počká, až starší pán odšourá ven a zavře za ním dveře. Přestávka. Větráme! Pak mi beze slov strčí pod nos standardní formulář. Místo podpisu tři křížky. Koukám na ni, co to má znamenat. Pán, co právě odešel, byl velmi slušný a milý a na rozdíl od jiných nevoněl jako po exkurzi do syrečkárny. Ale byl z nějakého azbukistánu ve Střední Asii. Celý život tam poklidně pásł kozy, když se jeho syn se snachou rozhodli, že jdou hledat nový život do Evropy, a staříka vzali s sebou. Chudák se sice snaží, ale neumí ani číst, ani psát. I takové kádry nabíráme do sezony. Alena otevírá dveře, zamačkává slzu, co jí vyhrkla hned po nadechnutí v chodbě, a volá dalšího stachanovce.

Mezitím ti, co prošli procedurou podpisu a odběru otisků, postupují do další větší místnosti. Tady už stojí šedá eminence pan Pajšlík. Dvoumetrový ramenatý charismatický plešoun, ředitel ostrahy. Je z těch typů, o kterých se vyprávějí neuvěřitelné historky a on je svým vševědoucím úsměvem ani nepotvrzuje, ani nevyvrací. Takže jsou určitě pravdivé. Ale když má dobrou náladu, zaskočí k nám na kafičko a z rukávu vysype další balíček historek, které znějí snad ještě fantastičtěji, než to, co si o něm kdo vymyslel. Na celém skladě má větší respekt než ředitel. Prý dělal celý život na kriminálce a zná celou pražskou galerku. Takový rada Vacátko 21. století. Na důchod se udělal pro sebe, ale zkušenosti a instinkt mu zůstaly. Za ním, aby bylo všem jasno, vstupují jeho dva synové. Oba mají přes dva metry, postavy jako zápasníci ve volném stylu a úsměvy, ze kterých nepříjemně šimrá v zátylku. Pak je deset minut ticho. Pan Pajšlík se rozhlíží. Bez varování zvedne ruku a ukazuje: ty, ty, ty a ty tam vzadu. Otáčí se, odchází. Bratři beze slov, ale s jasným sdělením řeči těla vyvádějí ukázané z budovy. Vždycky mě to baví sledovat. Mezi naší kanceláří a touto výběrovou místností, kde je normálně zasedačka, je totiž skleněná stěna, a když se u nás zhasne, je to jako u výslechu někde z hollywoodského akčňáku. Otevírají se dveře a pan Pajšlík vstupuje se širokým úsměvem: „Alenko, no vy jste mi chyběla! Nebylo by kafičko?“ Pak se ukazuje, že všichni „ty, ty a ty“ mají nějaký vroubek. Ten vloupačku, toho vyhodili

před týdnem z jiného skladu, protože tam kradl, ten zase pozitivní testy na drogy. Pan Pajšík se vyzná a my jednoduše máme sezonu. A já jsem rád, že můžu být tady a ne na place.

Plac je celý náš sklad. Jsme velmi rychle rostoucí ef-em-sí-dží, jak by řekla Milka. Všichni ostatní tomu říkají FMCG – rychloobrátkový maloobchod. Před patnácti lety jsme začínali v jedné malé garáži. Teď má ta garáž 20 tisíc metrů půdorysně, ale procesy a styl řízení zůstaly stejné. Za tu dobu si firma vybudovala solidní kancelářské zázemí v novostavbě v centru Prahy. Je to tam samá moderní opičárna, skleněné kanceláře, všude kytičky, zákoutí pro pracovní družbu, dog friendly offices, jak se moderně říká. Všichni tam jsou kámoši a řídí celý ten náš slavný evropský business pěkně z křesílek s výhledem na Vltavu. Máme pobočky a sklady po celé střední Evropě, na což hrdě upozorňuje mapka u vchodu i na každé firemní prezentaci. Maďarsko? Jistě! Slovensko? Samozřejmě! Polsko? Že váháte! No, třeba v tom Maďarsku máme sice mikroskládek a asi 50 zakázek denně, ale jsme tam, ne? Polsko je taky na mapě vybarveno celé, i když pokrýváme jenom Krakov a pár kilometrů okolo. A o Německu se raději ve slušné společnosti manažerů nemluví, pokud člověk nechce způsobit faux pas. Tam jsme vycouvali se staženým ocasem, protože německý zákazník ještě přece nebyl připravený na náš úchvatný český servis.

My s kolegy sedíme na „provoze“ na okraji města. Jednoduše „ÉCéčko“ neboli expediční centrum. Jo, to jsou ti z „écéčka“ zní čas od času centrálou, asi jako bychom byli žebraví mniši před branami Cařihradu. Zašlá hala se třemi kancly a obřím skladem, kam z centrály raději nikdo nejezdí, aby se tu asi neušpinil. V jejich očích máme stejný status jako divoši tančící okolo ohně v očích anglického lorda na výletě v Keni uprostřed 19. století. Jsme tu jako v leprosáriu. Ví se o nás, ale na seznámení stačí dvě fotky na konci té firemní prezentace. Ale zase máme klid. Jen čas od času se smýčí a lakuje. To když je ohlášena návštěva někoho z nejvyšší generality, který tu důležitě provádí nějakého zahraničního investora. Pak se zase vše vrátí do starých kolejí. Údržbář Vasil si vystačí v podstatě jen s tím, co dům dal, protože do provozu se prý nevyplácí moc investovat. Nevěřili byste, co všechno se dá opravit pomocí strečové folie, firemní lepicí pásky, kterou používáme na balíky pro expedici, a prken z rozpadlých palet.

Máme ještě jeden menší skládek kousek za Prahou, a to už je úplný divoký západ. Tam to žije zcela po svém. My na skladech držíme spolu, ale podle mého, o tomhle

zapomenutém kousku firmy většina centrály ani netuší. Funguje to tam stejně, jen mají výhodu, že vedení provozu sedí u nás. Takže je tam o poznání větší klid. Tedy jen do chvíle, než se něco pokazí. Vasil totiž máme jenom jednoho. Dostal na starosti oba sklady, dostal služební auto, ale nedostal na benzín. A ze svého to platit nebude. Ale Vasil je protřelý syn stepí, ten si umí poradit. Většinou když to nehoří, svezle ho někdo z nás, když potřebujeme do druhého skladu pracovně, nebo si prostě jen zajet pokecat s kolegy a zmizet aspoň na chvíli z obzoru šéfovi. Jenže minulé úterý se něco vysypalo na technologii. Oprava nezbytně nutná a jako na potvoru nikdo neměl po ruce auto. Vasil zaklel, vytáhl z dílny stařícké kolo Favorit, nahustil galusky, na záda hodil krosnu, do ní asi čtyřicetkilový náhradní díl a vyrazil. Má to asi 12 kilometrů. Já toho chlapa docela obdivuji. Před pár lety by možná visela jeho fotka na nástěnce budovatelů socialismu hned u vchodu. Teď nedostane ani na benzín, kolo má svoje a na jeho služební auto vesele odkládají holubi, kterých je tu dost, vše, co už jejich trávící soustava nepotřebuje.

On má vůbec Vasil s námi trápení. Nedávno musel řešit technickou zajímavost. Zničehonic vyhořel jeden motor válečkového dopravníku. Sice každého nováčka učíme, že než na ten dopravník něco položí, musí pod to něco dát plastovou bedýnku. Ale asi zrovna bedýnka nebyla po ruce, nebo někdo spěchal na oběd, těžko říct. Dopadlo to tak, že šikovný pracovník, v tomhle případě doslova pracovník za všechny prachy, vychystal ze skladových zásob spací pytel a poslal jej na expedici. Co na tom. Obvyčejný spacák. Došel na konec patra a zcela bezelstně jej položil na dráhu a vyrazil s pocitem dobře vykonané práce na svačinu. Srolovaný spacák zabalený v hadrovém pouzdře a to celé, aby se neušpinilo, v igelitovém pytli. V první zatáčce válečky svlékly ten igelit. V druhé zatáčce začal striptýz nabírat na obrátkách a válečky namotaly i hadrový obal. A třetí zatáčka se stala fatální pro elektromotor pohánějící tento úsek v okamžiku, kdy se válečky přitulily k vlastnímu spacáku. Zakouřilo se a Vasil měl pohotovost. Byla by to sranda, kdybychom to neopravovali ve čtyřech do půlnoci a pak do tří do rána neřešili expedici všeho, co kvůli tomu dosud neodjelo. Tak snad si kolega aspoň vychutnal tu svačinu. Jen mě trochu děsí představa, že až se z té svačiny vrátí, půjde vychystal například rycí vidle.

Čas od času máme Vánoce. To když si na centrále pořídí něco nového a přemýšlí, co s tím starým. Nedávno jsme takhle přišli k celkem solidnímu kávovaru, kterému nic nebylo, jen tedy neohříval vodu. Ale Vasil si poradil a ani nebylo potřeba tolik